

L'IMMÒBIL

Carles Miró

miralmiro@yahoo.com.au

Sempre porta el mòbil a sobre. Fa temps que s'hi ha acostumat. Ja gairebé no se'l treu de la butxaca dels pantalons. Al restaurant on dina cada dia no el deixa a sobre la taula. Al despatx, sí; el deixa sempre al mateix racó. Es treu el rellotge de polsera i el deixa al costat. Quan, per motius de feina, ha de viatjar sol, als hotels deixa el mòbil a la tauleta de nit, selecciona l'opció d'*alarma* i el fa servir de despertador.

Abans de conèixer la Sònia li semblava que enviar-se missatges per mòbil era cosa de criatures. La Sònia li va fer acostumar. Ha tret el so als missatges. Així, si en rep un quan és a casa, la seva dona no sent l'avís. De tant en tant, mira discretament el mòbil per si hi ha alguna cosa. Quan va al lavabo aprofita per fer una ullada a la pantalleta. Si hi ha un SMS, o uns quants, de la Sònia, contesta de seguida. De vegades obre un missatge i es troba que és publicitat i té una petita desil·lusió. Això el fa sentir una mica ridícul: jamagar-se al lavabo per llegir les noves ofertes de la companyia de telèfons mòbils! La sensació li dura poc. A la Sònia no li ha dit que li contesta els SMSs des del lavabo; ella viu sola, amb el seu fill de vuit anys, i ni li deuen passar pel cap que ell ha de vigilar que la seva dona no el vegi pendent del mòbil i contestant missatges.

Al començament li arribaven coses vagues com: PENSO EN TU. QUE FAS? Ell clicava *respondre*, teclejava qualsevol bestiesa i l'enviava. Després clicava *esborrar* perquè el missatge de la Sònia no quedés guardat al mòbil. Amb les presses, sol passar que esborra el missatge abans de respondre'l i llavors, un moment, li queda el dubte de si l'ha llegit sencer. Els missatges de la Sònia s'han fet cada cop més concrets; sovint detallen accions sexuals molt precises. Els esborra implacablement; no és que no el posin calent, sovint li posen, però no els rellegeix, no s'hi recrea. La pantalleta demana: *esborrar el missatge?* I tant. I s'afanya a teclejar una resposta.

El dia que la Sònia li va ensenyar en el seu mòbil tot de missatges que ell li havia enviat i que ella conservava per rellegir-los, ell no es recordava de cap. Es va estranyar. ¿Aquelles coses les havia escrit ell? I amb tantes lletres mal posades. Però no tenia temps per rumiar-hi. “Aquí em deies que em mossegaves”, li va dir ella, a crits perquè ell ja era a la dutxa.

Quan la seva dona li va dir que es volia divorciar va quedar paralitzat. En comptes de demanar-li per què, quan va aconseguir articular paraules, les úniques que li van sortir van ser:

—Així, em demanes el divorci...

—No et demano el divorci. T'informo que em divorcio de tu.

Ell no sabia què fer. Va ficar-se les mans a les butxaques. Va treure el mòbil: 1 missatge. Se'l va tornar a ficar a la butxaca, es va regirar al sofà, incòmode.

—¿Hi alguna cosa que jo...?

Començava a sospitar la cosa que hi havia.

—¿Tu? No sé de què parles. Bé, és igual. Igual ho acabaràs sabent. He conegut una persona. No el coneixes, no et preocupis. I, la veritat, no estic per més trucadetes d'amagat ni per hòsties.

Va pensar: “Aquests, ni SMSs s'envien.”

—Em sap greu —va sentir que li deia la dona mentre ell corria cap al lavabo.

Abans d'obrir el missatge va pregar perquè no fos un anunci.